



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. február 18.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A SZOROS KAPU

Énekek: 38,1; 469; 455,1-2, 8-9

Alapige: Mt 7,13-14.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy ide hoztál bennünket, Urunk, erre az órára. Hisszük, hogy Te készítetted a mi számunkra, és hisszük, hogy azok vannak itt, akiknek itt kell lenni. Akiknek a Szentlélek különleges vonzást adott ezen az estén, hogy igehallgató emberek legyenek.

Köszönjük, hogy Te akarod feltárni nekünk az élet beszédét, abban az üdvösség útját, mert valljuk, hogy mi meg nem találjuk azt. A zsoltáros azt kérdi a Zsoltárban, hogy ki tudja milyen erős haragod, felindulásod; mi is arról énekelünk: haragodnak nagy voltában, ne feddj meg Uram engem!

Köszönjük, hogy mi a Golgota keresztyén láthatjuk, milyen a Te bűn miatti haragod és felindulásod, és ugyanakkor azt is szemlélhetjük, hogy milyen a bűnös iránti irgalmad és könyörületed. Hadd köszönjük meg Neked, Urunk, hogy nem kell elvesznie az embernek, és Te ezért mindent megtettél. Úgy szeretted ezt a világot, hogy Jézus Krisztust küldted és adtad, hogy aki Benne hisz, az ne vesszen el.

Köszönjük, Urunk, hogy ma este is hirdettetik a Te igéd. Kérünk, adj nekünk engedelmességet, belátást, önismeretet, de mindenekelőtt és mindenekfelett hadd ragyogjon fel nekünk Jézus Krisztusban a váltság és a Benne kapott élet! Köszönjük, hogy meghallgatsz minket, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 7. fejezetéből, a 13 és a 14. versből. A megnevezett helyen a következőket olvassuk: „*Menjtek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu*

és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.”

A Lukács evangéliumában is megtalálható ez a gondolat. Ott úgy hangzik el az ige, hogy valaki bekiabál a tömegeből és megkérdezi Jézust: kevesen vannak-e, akik üdvözülnek? Erre válaszként mondja Jézus: „igyekezzetek bemenni a szoros kapun.” Máténál pedig úgy hangzik, hogy „menjetek be a szoros kapun”.

A kérdés ugyanis nem az, hogy kik vagy hányan üdvözülnek, hanem az a kérdés: én üdvözülök-e? Vajon nekünk fontos-e az üdvösség – kérdi tőlünk az Úr ezen az estén –, vagy pedig fontoskodó emberek vagyunk, akik a Bibliából tanításokat akarunk nyerni, magyarázatokat akarunk kapni. A Biblia és Isten ígéje azért fontos-e nekünk, mert a saját magunk életére nézve kapunk eligazítást és figyelmeztetést?

Ma is sokan kérdezik: kik üdvözülnek, mennyien? Azt szoktam mondani erre, hogy az a jó kérdés: én mit tegyek, hogy örök életem legyen? Valaki így ment oda Jézushoz: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy örök életem legyen? Vizsgáljuk meg tehát, hogy kérdés-e nekünk az örök élet? Vajon kérdés-e nekünk az üdvösség? A Bibliából a mi agyafúrt kérdéseinkre akarunk magyarázatot kapni vagy pedig Jézus tanácsa fontos? Nem az, hogy kik vagy hányan üdvözülnek, hanem az, hogy hogyan lehet üdvözülni.

Ez az ige azért volt számomra nagyon érdekes, mert másképpen beszél Jézus a szoros kapuról, és másképpen beszél a tágas kapuról. Most nem is annyira az útról fogunk szólni ezen az estén – a keskeny útról meg a széles útról, mert arról is érdemes lenne –, hanem most inkább vegyük a tágas kapu és a szoros kapu példáját. Azt vettem észre, hogy Jézus Krisztus ebben az ígében azt mondja: menjetek be a szoros kapun, de nem mondja azt, hogy valakik a tágas kapun mennek be. Annyit mond: széles az a kapu és az az út, amely a veszedelemre visz, de arra nem mondja Jézus, hogy azon a kapun sokan mennek be, csak azt, hogy a széles úton sokan járnak. Viszont azt mondja, hogy menjetek be a szoros kapun!

Azért nem mondja Jézus, hogy sokan a tágas kapun mennek be, mert a tágas kapun eddig még csak két ember ment be. Úgy hívták őket, hogy Ádám és Éva. Azóta mindenki már a széles úton van, ott kezdi az életét. Ott indul az élete, mikor az anyakönyvi kivonatot kiállítják, hogy megszületett és a boldog szülők átveszik a kórházban. Az a gyermek nem ment be a tágas kapun, hanem már a széles úton született. Már a szülők, a nagyszülők és a dédszülők is ott voltak.

Én úgy látom az ígéből, hogy a széles kapun Ádám és Éva ment be. Nekik minden utóda ott születik a széles úton, éppen ezért Jézus Krisztus arra figyelmeztet, hogy a szoros kapun menjetek be. A széles kapun már nem kell senkinek bemenni. Isten azért adta Ádám és Éva elé a szoros kaput, hogy ha akarnak, azon menjenek be. Ha nekik az tetszik, ők bemehetnek rajta. Mi ezt a lehetőséget már nem kaptuk. Mi csak a széles út lehetőségét kaptuk, és azóta az emberek ezen járnak. Nekik ez a természetes, ezt szokták meg. Csecsemőkoruktól kezdve itt növekednek, és ennek a hatása, értékrendje ivódik be a természetük-

be, úgy is lehetne mondani: itt szocializálódnak. Igaz lesz a jeremiási ige: majd ha a párdúc meg tudja változtatni feltjét vagy szerecsen a bőrét, akkor tudtok ti is jót cselekedni, úgy megszoktátok a gonoszt.

Most erre figyeljünk! Nekem ez volt fontos, amikor ez az ige elém jött, hogy úgy „megszoktátok a gonoszt”, mert a széles úton megszokja a gonoszt az ember. Megszokja a gyermek, megszokja a fiatal, mindenki megszokja; teljesen mindegy, hogy milyen tudású, milyen beosztásban vagy milyen anyagi helyzetben van. Megszokja a széles út vándora a széles út törvényeit, és neki az lesz a természetes. A bűn lesz természetes, és az lesz természetellenes, ha valaki nem azt teszi, és másként gondolkodik. Mert ennyire igaz, hogy megszoktátok a gonoszt.

Mégis, testvérek, ennek az igének három csodája van:

a) az egyik az, hogy van szoros kapu; b) a másik csoda az, hogy ez a kapu nyitva van; c) a harmadik csoda az, hogy be lehet menni rajta. Különben Jézus Krisztus nem mondaná, hogy „menjete be a szoros kapun”, ha nem lenne kapu, ha nem nyílna meg. Hogyha nem lehetne rajta bemenni, akkor Jézus figyelmeztetése nem lenne igaz. De igaz, mert ez így van!

Mire emlékeztet bennünket a kapu? A kapu az embert a bűnre kell, hogy emlékeztesse. Azért kell, hogy a bűnre emlékeztesse, mert a Paradicsomban Isten bezárt egy kaput. Nem is Isten zárta be tulajdonképpen, hanem az ember vágta be maga után, mint az, aki elment otthonról, és azt mondta az édesanyja: tetszik tudni, csak úgy bevágta az ajtót és többet nem láttuk! A Biblia azt mondja: egy kapu bezáródott az Édenkertben. Nemcsak, hogy bezáródott, hanem még őriztetett is ez a kapu. Hiszen, Isten oda állította a Kérubokat, őrizték az élet fájához vivő utat, hogy az ember csak úgy ne mehessen vissza az Édenbe, amit elvesztett. Az Istennel való boldog közösségbe és állapotba, csak úgy ne mehessen vissza. Többé nincs is akarata arra, hogy visszamenjen. Az Édenen kívül az az egyik törvényszerűség, hogy nem is nagyon vágyik rá az ember. Sokkal nagyobb, szerinte jobb dolgokkal van elfoglalva.

Éppen ezért arra emlékeztet bennünket a kapu, hogy Isten bezárt egy lehetőséget az ember előtt, de olyan csodálatos, hogy mikor ez a kapu bezáródott, Isten azonnal feltárta a megnyílás lehetőségét. Tehát, szinte egy percig sem hagyta kétségek között az embert, mert a bűneset után azonnal feltárult a kapu megnyílásának a lehetősége. Tudniillik, amikor Isten elmondja az első evangéliumot, amelyről a hitvallásunkban így vallunk: az evangéliumból tudom azt, hogy van bocsánat a számomra, amelyet Isten először az Édenkertben kijelentett –, ott Isten feltárja ebben a kijelentésben, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos. Feltárja ennek a kapunak megnyílási lehetőségét, hogy ez a kapu egyszer ki fog nyílni, mint amikor mi megállunk egy üzlet előtt. Be van zárva a kapu, de várunk egy-két percet, és amikor eljön az óra, akkor kinyílik a kapu.

Isten az Édenkertben már feltárta azt, hogy ez a kapu megnyílik. Mi által nyílik meg ez a kapu? Hit által, vagyis Isten ígéreteinek komolyan vétele, az Ő szavában való bízás által ez a kapu feltárulhat az ember előtt. Egy kedves karácsonyi énekben ezt énekeljük: „Ma Paradicsom kapuját Ismét megnyitotta,

Kérub nem állja ajtaját, Ezért minden áldja. Ezért minden áldja.” Tehát, ez a kapu bezáratott, de Isten az evangélium ígéretében ígéretet tett a megnyílás lehetőségére. Hit által megnyílt az Ószövetség hívői előtt is, és hit által megnyílik előtted is.

Mért szoros ez a kapu? Sokféle magyarázat van, én most egy egészen különleges magyarázatát szeretném adni a testvéreknek, hogy miért mondja a Biblia azt, hogy ez a kapu egy szoros kapu. Én most azt szeretném megvilágítani, hogy ez a kapu miért szoros. Nem tudom, hogy járt-e valaki a HUNGEXPO-n például? Hány kapu van azon? Vagy egy stadionon, hány kapu van? Kilenc, tizenhárom; már a jegyet is így kapjuk: az 1. kapunál, a 2. kapunál; itt áll meg a busz, ott áll meg; az északi kapu, a déli kapu, a keleti kapu és ott be lehet menni.

Itt miért olyan érdekes, hogy szoros az a kapu? Mert amennyi ember azon bemegy, azoknak elég az is. A csarnokoknál azért van sok kapu, mert oda sok ember megy be. Figyeljétek meg, egy koncerten hány ember van! Tízezer, húszezer – nem tudom, de legalább annyi. Oda sok kapu kell, oda tágas kapu kell, mert az emberek oda mennek szívesebben. Jézus Krisztus azt mondja: a mennyország kapuja szoros kapu, azért, mert ott nincs nagy tömeg. Ahány ember azon bemegy, azoknak elég az is. Nem lesz ott nagy tumultus! Templomok előtt, az ige hallgatására, van tumultus Budapesten? Van tumultus Magyarországon? Dehogy van! Ha istentiszteleti időben délelőtt mentek autóval valamiért a városon keresztül, nincs nagy mozgás.

A kapu azért is szoros, mert ahányan azon bemennek, azoknak elég az is. Jézus Krisztus egyszer megkérdi a tanítványokat: ti is el akartok-e menni? – mert már olyan kevesen voltak. „Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van nálad.” Azt mondja egyszer az igében: „Ne félj, te kicsiny nyáj!” – nincs itt hatalmas nagy tömeg, akik a mennyország felé törekszenek, csak egy kicsiny nyáj. A Golgota keresztje alatt néhány ember van. Filippiben háromról tudunk, hogy elindultak. Nem kell sok kapu, hogy ide özönlenek az emberek, mégis milyen fontos, hogy a mennyei Jeruzsálemen meg tizenkét kapu lesz. De annak nem ez a jelentése, hanem az, hogy minden égtáj felé három-három kapu. Az ítéletben is figyelmeztet Isten – adtam eléd egy nyitott ajtót – a hívás kegyelmi tényére, hogy akik elvesznek, azok ne az Urat okolják, hanem saját magukat. Jézus beszélt erről: menjetek be! Sőt, sürgetett is, hogy „igyekezzetek bemenni a szoros kapun”!

Aztán, azért is keskeny ez a kapu, mert nem feltűnő. Nem egy széles, nagy, veretes díszkapu – mert oda kívánczik az ember –, ez egy nagyon egyszerű kapu, melyet sokan nemhogy nem vesznek észre, hanem sokan lenéznek. Nem is az a fontos, hogy nem veszik észre, hanem az, hogy lenézik. Ezen a pici kapun? Ezen az ajtón? Hát ugyan mi lehet ez, amin ilyen kapu van? Azért, mert ami mögötte van, azt már csak hit által lehet megérteni és hit által lehet elfogadni. Amikor Jézus Krisztus azt mondja: „menjetek be a szoros kapun”, akkor az az ember számára először is azt kell, hogy jelentse, hogy akkor kívül vagyok rajta. Hogyha valahova be kell mennünk, akkor az azt jelenti, hogy nem vagyunk bent. Ezért nem keresik sokan a keskeny kaput, a szoros kaput, mert nem hiszik el

és nem tudják, hogy ők kívül vannak. A Sátán annyira megvakítja az embert, hogy azt gondolja, ő már bent van. Azt gondolja, hogy az ő élete rendben van. Figyeljétek meg, hogy hány ember gondolkodik így, és hadd mondjam, hogy sajnós ez a vallásos ember gondolkodásmódja, hogy ő már belül van. Inkább így mondom: a vallás segít ebben, hogy elhítet és elaltat, hogy én rendben vagyok, hogy én már bent vagyok, de nem biztos. Mindenki, aki cselekedetekben bízik, mindenki, aki az érdemeire hivatkozik – vagy, ahogy egy asszony mondta nekem egyszer: tetszik tudni, az az áldott jó szívem! –, aki az áldott jó szívére hivatkozik, amellyel a családját szereti, ellátja, gondozza, gondoskodik róla, ilyen emberek a széles úton milliósámszámra vannak.

Az embernek először ezt kell megérteni: hol vagyok? Bementem-e már a szoros kapun? Nagyon sokszor evangélizáción vagy ifjúsági konferenciákon olyan híreket kaptunk valakiről, hogy: tudod, ez már ott van a küszöbnél! Már nagyon az ajtó előtt van, csak egy kis szent rúgás kellene neki, hogy beessen végre az ajtón. A Biblia elmondja, hogy teljesen mindegy, hogy valaki közel van, távolabb vagy messze. Jézus valakinek azt mondja: nem messze vagy az Isten országától –, de a nem messze az azt jelenti, hogy mégsem vagyok ott, mégsem vagyok benn. Az embernek először ezzel kell szembesülni: tényleg benn vagyok már ezen a kapun? Tényleg átléptem ezen az ajtón?

A Biblia, az igehirdetések, erről szólnak, hogy mi van az ajtón belül. Arról is szólunk persze néhányszor, hogy mi van az ajtón kívül, de inkább azt próbáljuk felragyogtatni, hogy mi van az ajtón belül. Mi vár arra, aki belép az ajtón; milyen csoda! Aki belép az ajtón, az azt a csodát fogja átélni, amit egy kedves ének így mond el: „A felét sem mondták el nekem, ó mennyi szeretet.” Mint amikor Sába királynője eljön Salamonhoz, belép a palotába és azt mondja: ó, hát a felét sem mondták el, csak a töredékét ennek a gazdagságnak, ennek a dicsőségnek, ennek a pompának, hogy a szolgálóid engedelmeskednek! Aki belép az ajtón, az mindig ezt fogja tapasztalni: ennek a felét sem mondták el! Vagy olyat is hallottam, amikor azt mondta valaki: hát erről alig mondatok valamit! S mégis belépett, mert a csoda akkor tárul fel, amikor belépsz.

Azért nem keresik sokan ezt a kaput, mert nem is tudják, hogy a mostani állapotukból menekülniük kellene. Nem tudják, hogy a széles út vándorai. Ezekre az emberekre nézzetek így, testvérek: szegény, nem tudja, hogy ő a széles út vándora! Neki a bűn természetes, az a megszokott, és az a szokatlan, ha valaki másként csinálja.

A kapu azért is fontos, mert a kapu elválaszt egymástól két területet. Mint ahogy a jogban is valahogy úgy van, hogy a kapun kívül az az önkormányzat tulajdona, persze azért a havat nekünk kell seperni a járdán, ami a kapun belül van, az meg azé, aki a tulajdoni lapon, az ingatlan nyilvántartásban szerepel. Emlékszem, gyerekkoromban nagyon félttem a kutyáktól; néha falun megkergettek. Kutyát szerettek az emberek tartani, csak nem szerették őket a portán belül tartani. Amikor engem gyerekkoromban megkergettek a kutyák, akkor mindig olyan öröm volt, ha beléptem a kapunkon. Ugye, ide már nem jön be. Ez már nem az ő területe. Csinálhat, amit akar az utcán, de itt nem.

A kapu két világot választ el egymástól. Jézus azt mondja: „menjtek be a szoros kapun.” Azért, mert a hívő ember számára feltárul egy másik világ. Ezt mi tudjuk, akik átléptünk egyszer ezen a kapun. Aki szeretne, az a Bibliából többet megtud róla, hogy milyen ez a világ. Milyen törvényei vannak, mi uralkodik, mi történik ott és mi lesz ennek a vége. Lukács erről úgy ír, hogy „igyekezzetek bemenni a szoros kapun”, de Máténál az van, hogy „menjtek be a szoros kapun”. Lukács a sürgetésre tette a hangsúlyt, Máté arra a lehetőségre, hogy be lehet menni a szoros kapun; és menj be a szoros kapun! Lukácsnál utána következik az, hogy hazajön a gazda: Uram, Uram, nyisd meg minékünk! Nem tudom, kik vagytok! Lukács azt akarta kiemelni, hogy egyszer be fog ez az ajtó zárulni. Nem úgy lesz, hogy mindig nyitva a templomajtó! Nem úgy lesz, hogy mindig hirdettetik az ige! Nem úgy lesz, hogy mindig meg lehet térni, vagy újjá lehet születni, hanem egyszer Isten lezárja a lehetőséget.

Van egy lelki ének, így hangzik: halál után nincs alkalom bűneimet megsiratnom. Néhány alkalommal, ismerősöm kérésére kellett venni valahova jegyet. Amikor interneten próbálkozom, sokszor ki van írva, nem tudom, hogy reklámfogás-e vagy nem: nagyon gyorsan fogynak a jegyek. Már alig van jegy. Persze, amikor elmegyünk, a fél csarnok üres, de azért az interneten ez van, hogy gyorsan fogynak a jegyek. Vagy amikor valamilyen akciót hirdetnek: már csak két darab van, – és az ember ilyenkor begerjed, hogy nehogy elvigyék már előlem! Akkor nekem most kell jelentkezni! Akkor nekem most kell megvenni!

Testvérek, miért van az, hogy amikor az evangélium hirdettetik, akkor meg az ember úgy van: majd megkérdezlek! – mint Pálnak mondták. Majd ha alkalmas időm lesz, még meghallgatlak! Hadd mondjam azt is még: az Úr nem versenyezni akar a széles úttal és a széles kapuval. Nem is azért mondja, mert neki csak ennyire telik. Az Úr nem versenyezni akar, de jó lenne, ha meglátnánk azt, hogy a széles út és a széles úton való járás fárasztó. Érdekes, hogy a ma embere ezt sem látja be, hogy a széles út vándora tönkremegy idegileg, pszichésen, aztán próbál szabadulni ebből. Szaladgál tanácsadóhoz, hogy hogyan lehetne ebből szabadulni, csak egyetlen dolgot nem akar, amit Jézus úgy mond: igyekezzetek bemenni a szoros kapun! Azt nem! Minden más lehetőséget, csak ezt az egyet nem. Hittanórákon olyan szomorúak vagyunk sokszor, mikor a szülőök jelzik: tessék belátni, hogy a gyerekek már hittanra nincs ideje! És akkor sorolják a lehetőségeket: mert van sport, van zene, nyelv, néptánc; és sorolják a széles út szakköreit és a széles út lehetőségeit.

Jézus Krisztus nem akar versenyezni. Mi sem akarunk. Jézus Krisztus azt ígérte, hogy azért sokakban az Ő Szentlelke fel fogja kelteni a vágyat arra, hogy keressék az Urat, míg megtalálható és hívják segítségül, míg közel van. Az egész Szentírás alapján mégis azt mondjuk, hogy ezen a kapun nem is mi lépünk át, hanem ezen a kapun átvisz bennünket a mi szerelmes Megváltónk, Jézus Krisztus. Tudniillik, Jézus Krisztus kijött értünk a kapun kívülre. Azt olvaszuk a Bibliában: azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Jézus Krisztus ezért ment át Samárián, ezért ment be Jerikóba, meg Jeruzsálembe, meg Betsaidába, meg Betániába. Ez annak a bizonyítéka, hogy

ott azokat kereste, akikben a Szentlélek felkelti a vágyat: hol van az a szoros kapu? Azok elkezdtek kiáltani úgy, hogy „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Azok leszálltak a fügefáról és örömmel vették, hogy Jézus bemegy a házukba. A Biblia azt mondja, hogy Jézus Krisztus kijött értünk a kapun kívülre, és ott áldozott és ott szenvedett, hogy bennünket a kapun belülré vigyen. Hogy bennünket bevigyen halálból az életre, sötétségből a világosságra.

Sokan tétovázznak – ahogy mondtam – a kapu előtt és méregetnek, vajon érdemes-e? Nem, testvér, nem érdemes! Úgy vagyok, mint az a misszionárius, aki mikor kihirdették valahol Afrikában, hogy aki Jézus Krisztust akarja követni, jöjjön; de azoknak el kell dobnia a babonás mütyüröket, idegen isteneket, bálványokat. Csináltak tüzet –, dobd bele! Egy kislány szorongatta, és azt mondta: nem! Azt mondta a misszionárius: akkor menjél haza!

Hát, testvér, érdemes-e? A világ szerint nem, de Jézus Krisztus azt mondja erre: bizony, mondom néktek: senki nincs, aki elhagyta volna apját, anyját, fiatavérét, nőtestvérét, és ne kapott volna száz annyit. Mert tudniillik, Isten ajándékai csak a kapun belül fognak áradni. Kapun kívül nincsenek. Az Isten ajándékai a Vele való közösségben és Jézus Krisztus megváltó erejében vehetők át. Ezért mondja Jézus, amit délelőtt hallottunk: „jőjjetek énhozzám mindnyájan!” Ez ott vehető át. Mi a széles úton szeretnénk áldásokat nyerni úgy, hogy továbbra is járjuk a széles utat. Hagyja el a gonoszsgot minden, aki az Úr nevét vallja és lépjen a megnyílt üdvajton át, ezen a szoros kapun keresztül! Akkor úgy fogsz járni, mint az egyik ismerősöm, aki annak idején hangszer készítő szeretett volna lenni. Megkérdeztem tőle: miért pont ezt a hangszer választottad? Azt mondja: másikat akartam, de éppen abban az évben nem indult ilyen képzés. Ezért felajánlottak két másik hangszer, hogy melyiket akarom, és az egyiket kiválasztottam. Azt mondta ez az ismerősöm: tudod, életem legjobb döntése volt.

Isten nem ezt tárja eléd? Azt mondja az ige: elétek tárom a halált és az életet! Azt mondja Jézus: szoros kapun át lehet bemenni az Isten országába a széles út ösvényéről, és akik belépnek, azok azt fogják tapasztalni, hogy életem legjobb döntése volt.

Végül, csak egyetlen dolog, mert sokan vannak itt, akik hitben vannak már, és átléptek a szoros kapun. Egy üzenetet hadd mondjak a hívőknek is! Az a tapasztalatom, hogy amikor valaki átlép a szoros kapun, van, hogy vágyódik vissza a széles útra. Úgy, mint a nép Egyiptomból való szabadulás után: milyen jó volt Egyiptomban! Volt hagyma, volt uborka... Mondtuk, hogy ne hozzál ki bennünket!

Testvér, nem bántad meg? Azoknak a hívőknek hadd mondjam, akik a széles úton már átjöttek, akiket áthozott Jézus Krisztus: ti pedig csodálkozzatok bele ebbe a kegyelembe! Nektek, velem együtt, legyen csodálatos ez a kegyelem, amely könyörült rajtunk! Találkoztam én olyan egyházi vezetővel is, aki egyszer azt mondta: ő úgy gondolja, hogy vesztett azzal, hogy elhagyta a széles utat. Nem vágyakozunk néha a széles út után? A mi szívünk ilyen: néha azért oda nyúlnánk a széles út eszközeihez, a széles út törvényeihez, meg normáihoz.

A mi számunkra így hangzik az ige: átvitt téged az Úr, maradj meg ezen az úton és érij célba! A kapu csak a kezdet, de Jézus ebben az igében a célt tárja elénk. Hadd biztassalak, hogy ha átléptél ezen a kapun, akkor a célra nézzen arcod! Akkor ne nézz hátra! Ne nézz oldalra! Ne nézd a másikat – mint ahogy a sportolóknak elmondják, hogy előre, a célra nézzenek, ne arra, hogy a másik hol fut, mert azzal is erőt, energiát, ezred másodpercet vesztenek, hogy oldalra vagy hátra nézzenek –, hanem azt mondja: előre nézz! Te pedig maradj meg azokban – mondja az apostol – amiket tanultál, tudván, hogy kitől tanultad. Az Úr pedig azt mondja neked: érij célba! Ne bánd, és ne keseregj azon, hogy a széles út adta lehetőségek előtted bezárultak, hanem a te Megváltóddal együtt igyekezz, hogy célba érij oda, ahol Jézus Krisztus vár! Abba a csodába, amit már nem hitben fogsz szemlélni, hanem színről színre látásban.

Nem kívánczol bemenni a szoros kapun? Ez egy megvetett kapu, egy lenézett, szoros, kicsiny kapu, mégis azt mondja az Úr, hogy nyitva van, bemehetsz rajta. Mért késlekedsz? Mért habozol? Legyél a keskeny út vándora!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, Téged magasztalunk, mert azt mondtad, hogy Te vagy az ajtó, Te vagy a kapu, és tudjuk, hogy Téged is lenéztek, megvetettek, kigúnyoltak, keresztre feszítettek, mert nem kellett a kapu. Elvetették és eldobták a bemenetel lehetőségét. Köszönjük, Urunk, hogy nyitva ez a kapu. Magasztalunk Téged azért, hogy nem kell elveszni a széles úton, hanem be lehet menni.

Kérünk, adj vágyat a szívünkbe is! Tudjuk, hogy a Szentlélek gerjeszti ezt a vágyat, de tudjuk azt is, hogy azért imádkozunk: egy vágyat hagyj nekem, hogy értsem és kövessem szent igazságodat! Add Uram, hogy felgerjedjen a vágy bennünk, és megutáljuk a széles út bűneit, amelyek annyira elhatalmasodnak rajtunk, amelyek megemésztenek bennünket, amelyben fuldoklunk már. Kérünk, Téged, Urunk, emelj ki, ölelj körül, végy be a Te drága országodba!

Ámen.

455,8-9 ének

8. Menjünk vígan sietve, Hisz utunk egyre fogy;
Nap megy napot követve, S a test majd sírba rogy.
Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük:
A láncot mind levetjük S vár ránk az égi rész.

9. Elmúlik nemsokára a földi vándorút,
És az örök hazába, ki hú volt, mind bejut.
Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.